

πρῶτον ἔμειναν μόνοι οἱ δύο των ἐκεῖ. "ὦ, τί εἰ-
δύλλιον! Ἀλλὰ πῶς παρήλθε!

Ἡ Ἀνδρομάχη τὸν εἶδε πρώτη. Δὲν ἔδειξε
ποσῶς ὅτι ἐξαφνίζεται, ἀλλ' ὠχρίασε, ἐστήλωσε
τὸ βλέμμα εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὰ δάκτυλά
της ἔσφιγγον σπασμωδικῶς τὸ κόκκινον para-
sol της. Τοῦ Ἀγγυροπούλου τὰ χεῖρ' ἀνέ-
ματ' ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἑρενστάιν. Τὸν ἀνε-
γνώρισεν ἀμέσως. Ὁ Ροδόλφος ἔχαιρέτισε, ἀλλ'
οὔτε ὁ Ἀγγυρόπουλος οὔτε ἡ σύζυγός του ἀντα-
πέδωκαν τὸν χαιρετισμόν. Ἡ Ἀνδρομάχη ἔβλε-
πεν ἐμπρός της, ὁ δὲ Ἀγγυρόπουλος ἔμεινεν ἀρ-
δωνικῶς.

Ὁ Ροδόλφος ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του καὶ ἐκύ-
ταζε τὴν θάλασσαν. Ἡ προσβολὴ τὸν ἐπλήγωσε
περισσότερον ἢ ὅσον ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὁ ἴδιος
καθ' ἑαυτόν. Συνησθάνετο ὅτι τὴν ἤξιζε, ἀλλ' ἡ-
γανάκτει ἐνδομύχως κατὰ τῆς Ἀνδρομάχης,
διατὶ νὰ μὴ τὸν συγχωρήσῃ.

— Πηγαίνωμεν νὰ εὗρωμεν τὴν Κυρίαν μου,
εἶπεν ἡσύχως πρὸς τὸν ποιητήν.

— Δὲν ἐχόρτασες τὸ Φάληρον Eméraude;
τὴν ἠρώτησεν εἰς ἀπόκρισιν τοῦ σιωπηλοῦ ἐρω-
τήματος της.

— Ἀπὸ τώρα! Μόλις ἤλθαμεν.

— Καὶ πόσον θὰ μείνωμεν;

— Ἐὰν ἐβαρέθηκες, πηγαίνωμεν.

Καὶ ἡγέρθη προθύμως. Ὁ Ροδόλφος τὴν ὑ-
χαρίστησε διὰ τοῦ βλέμματός καὶ τῆς ἔσφιγγε
τρυφερῶς τὴν χεῖρα ἐνῶ τὴν ἐβοήθει ν' ἀναβῇ
εἰς τὸν σιδηροδρομόν. Μέχρις Ἀθηνῶν εἶχεν ἀσυ-
νήθη ζωηρότητα, — ὠμίλει καὶ ἐγέλα διαρκῶς.
Ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμόν καὶ ἀνέβη-
σαν εἰς ἄμαξαν διὰ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης
Βρετανίας, ἐπῆλθε τότε ἡ ἀντίδρασις. Ἐκά-
θητο σκυθρωπός, σύννους, καὶ λέξιν δὲν ἐπρό-
φερε. Ἀ! ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση δὲν ἐξησφάλισε
ζωὴν εὐκόλον, ἀλλ' ὅμως ἤξευρε τί ἔκαμνε, καὶ
δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ἡσυχοὶ περὶ αὐτῆς. Θὰ ἔχῃ
τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐπιβάλλῃ
τὴν θέλησίν της, ὅσον δύστροπος καὶ δυσκοινο-
μητος καὶ ἂν εἶναι κατὰ καιροὺς ὁ σύζυγός της.

"Ὅτε ἔκαμψαν τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἑρμού,
ὁ Ροδόλφος εἶδεν ἀπροσδοκῆτως θέαμα, τὸ ὁποῖον
ἔφερε πληγὴν φοβεράν εἰς τὴν ἡδὴ πληγωμένην
καρδίαν του. Εἰς ἓνα ἐξώστην τοῦ ξενοδοχείου
τῆς Ἀγγλίας, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγμα-
τος, ἐκάθητο ἓν ζεῦγος. Τοῦ ἀνδρὸς τὰ νῶτα
ἦσαν στηριγμένα εἰς τὰ κάγκελα τοῦ ἐξώστου.
Ἐκάπνιζε, βλέπων πρὸς τὴν ἀντικρὺ του καθη-
μένην γυναῖκα. Καὶ προτοῦ ἐπὶ στρέψῃ ὀλίγον
τὴν κεφαλὴν, ὁ Ροδόλφος ἀνεγνώρισεν τὴν μορ-
φὴν τοῦ Λανέκ, ἀνεγνώρισεν τὴν μελαχρινὴν
χεῖρά του, κρεμαμένην ἔξω ἀπὸ τὸ σίδηρον τοῦ
ἐξώστου. Ἐσκύψεν ὁ Ροδόλφος νὰ ἴδῃ διὰ μέ-
σου τῶν καγκέλων, ἐνῶ ἡ ἄμαξά διήρχετο τὴν

πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Τὴν εἶδε τὴν Ἰνα-
ρίμην. Μὲ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη ὠμίλει πρὸς
τὸν σύζυγόν της. Ἠγέρθη ἐκεῖνος καὶ ἐκάθισεν
πλησίον της.

Ἡ ἄμαξά ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ ξενοδοχείου τῆς
Μεγάλης Βρετανίας καὶ ὁ Ροδόλφος ἐβοήθησε
τὴν σύζυγόν του νὰ καταβῇ. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν
συνοδεύσῃ ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου, ἐβάδισε μὲ βίαν
εἰς τὸ πεζοδρόμιον διὰ νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν τὸν
ἐξώστην τοῦ ἄλλου ξενοδοχείου. Ἡ Ἰναρίμη,
ὀρθία τώρα, μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ
Γουσταῦ, ἐκλίνει πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν. Ὁ
Γουσταῦς τὴν προσέβλεπε μειδιῶν. Εἰσῆλθεν ἡ
Ἰναρίμη εἰς τὸ δωμάτιον. Ὁ σύζυγός της ἔμεινε
μόνος, ἐξακολουθῶν νὰ καπνίζῃ.

— Πόσον εὐτυχεῖς φαίνονται, ἐστénαζεν ὁ Ρο-
δόλφος καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον. —
Μόνος ἐγὼ εἶμαι ἄθλιος! Ἡ Φωτεινὴ ἀπέθανε,
κ' ἐγὼ ζῶ. Πλέον κερδισμένη ἐκεῖνη! Εἶχε δι-
καιον· μοῦ τὸ ἔλεγε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εἶμαι εὐ-
τυχής. Ἀνδρομάχη! Ἰναρίμη! καὶ σὺ δυστυ-
χὴς Φωτεινὴ! Διατὶ ἄραγε νὰ μὲ φεύγῃ ἡ εὐτυ-
χία; Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν ζωὴν. Ἄλλοι
τὴν εὐρίσκουν. Εἶμαι εἰκοσι πέντε ἐτῶν. Τί θὰ
γείνω, Θεέ μου, μετὰ δέκα ἔτη, ἂν τώρα, εἰς τὸ
ταξίδι τοῦ γάμου, εἶμαι τόσον δυστυχής!

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ἈΘΗΝΑΪΚΗ ΗΧΩ

Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους ἡ Ἑστία ἐκφράζει πρὸς
τοὺς ἀπανταχοῦ συνδρομητὰς αὐτῆς καὶ ἀναγνώ-
στας τὰς εὐχαριστίας της καὶ ἀπευθύνει τὰς εὐ-
χὰς της.

Διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ δυσκίλου ἔργου, τὸ ὅποιον
ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἔχει ἀναλάβει, μόνον εἰς τὴν ἀρχὴν
καὶ εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κοινοῦ ἐλπίζει. Ἰδοὺ δὲ
ὅτι, πρὸς εὐτυχίαν της καὶ πρὸς καύχησίν της, τὸ
κοινόν, τὸ πανελλήνιον κοινόν, τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν
ὑποστηρίζει. Εἰς τοὺς σημερινούς καιροὺς, κατὰ
τοὺς ὁποίους καὶ τὸ χρῆμα εἰς τὴν χώραν μας εἶνε
σπάνιον καὶ ἡ πρὸς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις ὀρεξις
ὀλίγη, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ μικρόν.
Ἡ Ἑστία κατάρθρωσε νὰ ἐπιζήσῃ ἐν τῇ ἀσφυ-
κτικῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἐν ἣ ὅλα σχεδὸν τὰ ὁμοειδῆ αὐτῇ
δημοσιεύματα εὗρον τὸν θάνατον, αἰσθάνεται δὲ εἴπερ
ποτὲ ἀκραιᾶς τὰς δυνάμεις της νὰ συνεχίσῃ καὶ εἰς
τὸ μέλλον τὸν ἀγῶνα τοῦ καλοῦ, ἀναπτυσσομένη,
βελτιουμένη, τελειοποιουμένη ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέ-
ραν. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους αὐξάνει τὸ σχῆμα
της, ἀνακαινίζει τὰ ὕλητά της, πολυπλασιάζει τὰς
εἰκόνας της, ἐκλέγει ἐπιμελέστερον τὴν ὕλην της.
Τὰς δ' ἐπὶ πλέον δαπάνας τὰς ἐκ τῆς βελτιώσεως
ταύτης, ὡς καὶ τὰς ἐκ τῆς προσθέτου φορολογίας
τοῦ χάρτου της καὶ τῶν εἰκόνων της, εἰς τὴν ὁποίαν
θὰ ὑποβληθῇ, ἡ Ἑστία δὲν ἔκρινεν καλὸν νὰ φορ-
τώσῃ εἰς τὴν ράχιν τῶν συνδρομητῶν της. Αὐξάνει

τὸ σχῆμά της, χωρίς ναυξήση τὴν συνδρομὴν της. Ἀντὶ τοῦτου θὰ εἶνε πολὺ ἱκανοποιημένη καὶ ἡδύχαριστημένη, ἂν τὴν παραχώρῃσιν καὶ τὴν ἀφιλοκέρδειαν ἐκτιμήσωσι κατ' ἀξίαν οἱ φίλοι της.

*

Ἐν τῇ πορείᾳ της τὴν Ἑστίαν διευθύνει μίᾳ ιδέᾳ. Ὑπὲρ τῆς ιδέας ταύτης καὶ μόνης πᾶσαν θυσίαν τὴν ὑφίσταται εὐχαρίστως. Ἐχει τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε τὸ ὄργανον, τὸ μοναδικὸν ὄργανον, τῆς πνευματικῆς καὶ φιλολογικῆς ἀναγεννήσεως ἡ ὁποία κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἤρχισε συντελουμένη ἐν Ἑλλάδι. Τοὺς μετὰ τοῦ παρελθόντος δεσμούς της, ὅσους ἡμπόδιζαν αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ, τοὺς διέρρηξεν ὅλους, ἄνευ προλήψεως, ἄνευ δειλίας. Μόνον πρὸς τὸ μέλλον ἐνατενίζει καὶ πρὸς τὸ μέλλον βαίνει θαρραλέα. Συνήγαγε περὶ αὐτὴν τοὺς νέους, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μέλλοντος, καὶ μετ' αὐτῶν συνεργάζεται καὶ συναγωνίζεται. Σήμερον πιθανὸν νὰ μὴ εἶνε δυνατόν νὰ ἐκτιμῇθῃ τὸ ἔργον της καὶ ἡ πρόθεσίς της, οὔτε τῆς ιδέας της ἡ χρησιμότης νὰ καταδειχθῇ. Ἀλλ' ἐλπίζει καὶ αὐτὴ εἰς τὸ μέλλον, ὅσον οὐδεὶς ποτε ἤλπισεν ἰσχυρότερον. Ὅταν ἡ σήμερον παρατηρουμένη ζύμωσις κοπάσῃ καὶ παραχθῶσιν οἱ ἄγλαοὶ της καρποί, — ἡμέρα, ἡ ὁποία δὲν θὰ βραδύνῃ νάνατελῇ ἂν τὸ ἔθνος μας τὸ μικρὸν εἶνε προωρισμένον διὰ ζωὴν, — ὅταν τὰ πάθη κατασιγασθῶσι καὶ αἱ ἔριδες παύσωσι καὶ θριαμβεύσῃ ἡ Ἀλήθεια, εἶνε βεβαία ὅτι Ἑστία ὅτι τὸ ἔργον της τὸ πράγματι ἐθνικὸν δὲν θὰ παροραθῇ. Εἶνε βεβαία ὅτι αἱ καρδίαι καὶ τὰ πνεύματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ ἀσυγκρίτως εὐρύτερα τῆς σημερινῆς, αὐτὴν θὰ θεωρήσωσιν ἓνα τῶν ἰσχυροτέρων παραγόντων τῆς συντελεσθείσης προόδου καὶ χειραφεσίας, ἀληθῆ κιβωτὸν τῶν ἐλπίδων τοῦ πνευματικοῦ μέλλοντος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέβλεψε καὶ ἀποβλέπει.

Ὅσοι ἀπὸ τοῦδε ἐννοῶσι τὸ ἔργον τῆς Ἑστίας καὶ τὸν προσρισμὸν, ὅσοι ἐκτιμῶσι τὴν θέσιν της εἰς τὴν φιλολογίαν, ὅσοι κατανοῶσι τὸ δύσκολον τῶν πρώτων βημάτων εἰς τόσῳ μέγα ἐπιχειρήμα καὶ ἐπεξηγῶσι τὰς ἐλλείψεις της, αὐτοὶ εἶνε οἱ φίλοι της καὶ οἱ ὑποστηρικταὶ της. Εὐτυχῶς εἶνε τόσῳ πολλοί, ὥστε τῇ ἐξασφαλίζουν ὅτι περισσότερον παντὸς ἄλλου ἐπιθυμεῖ, τὴν ζωὴν. Τοῦτο δὲ τὴν κάμνει νὰ διαφύγῃ διὰ τοὺς ἀδιαφόρους ἢ — καὶ ποῖος δὲν ἔχει εἰς τὸν κόσμον ; — διὰ τοὺς ἐχθρούς της.

*

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως πάσης φιλολογικῆς ιδέας, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ, ἡ Ἑστία ἔχει καὶ ἄλλην σήμερον, ἐπίσης μεγάλην ἀποστολήν. Εἶνε τὸ μόνον τοῦ εἵδους της περιοδικόν, τὸ ἐκιδόμενον εἰς ἐλληνικὴν γλῶσσαν. Ἡ φίλη Ἐδδομάς, μετὰ τῆς ὁποίας συνεμερίζετο μέχρι τοῦδε τὴν τιμὴν τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τῆς φιλολογικῆς κινήσεως, διεκόπη πρὸ πολλῶν μηνῶν, εἶνε δὲ ζήτημα ἂν θὰ ἐπαναληφθῇ, ὡς εὐχόμεθα ἐγκαρδίως. Ἐπίσης τὸ Ἀττικὸν Μόυσειον, ἐπίσης ἡ Κλειὼ τῆς Λειψίας. Ἐκτὸς δὲ τοῦ Παρνασσοῦ, περιοδικοῦ βαρυτέρου ὅπως δῆποτε, δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἄξιον λόγου δημοσιεῖον φιλολογικὴν ὕλην καὶ ἀντιπροσωπεῖον τὴν πνευματικὴν κίνησιν. Ἡ Ἑστία

πρὸς τὸ παρὸν μένει μόνη. Τοῦτο δὲν τῇ εἶνε διόλου εὐχάριστον. Εἶνε κοπιῶδες καὶ ἀνιαρὸν νὰ μὴ ἔχῃς εἰς τὸ ἔργον σου ἓνα συνεργάτην. Ἀλλ' ἂν οὗτοι οὗτοι τὴν ἐπεφύλασεν ἡ τύχη, θὰ προσπαθῇ νὰ μὴ φανῇ κατωτέρα τῆς περιστάσεως. Ἀναγνώριζει ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας τῇ ἐπιβάλλει τὸ ἀκούσιον τοῦτο μονοπώλιον καὶ ὑπόσχεται ὅτι θὰ προσπαθῇ νὰ τὰς ἐκπληρώσῃ. Εἰς τοῦτο τοῦλάχιστον τὴν στηρίζει ὁ εὐρύς κύκλος τῶν συνεργατῶν της, ὁ ὁσημέραι καθιστάμενος εὐρύτερος, διὰ τῆς προσλήψεως παντὸς ὅ,τι εὐέλπι μεταξὺ τῶν νέων, παντὸς ὅ,τι ἔξοχον μεταξὺ τῶν παλαιῶν.

Ὁ δὲ Ἀντίλαλος, ὁ τόσῳ στενῶς συνδεόμενος μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἑστίας, ὁ ὁποῖος καὶ φέτος θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνταλλάσων μετ' αὐτῶν τὰς σκέψεις του, θεωρεῖ κατάλληλον σήμερον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν προσοχήν, μετὰ τῆς ὁποίας ἤκουσαν μέχρι τοῦδε τὴν Ἠχώ του, ἐλπίζων μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον γραπτῶς ἢ προφορικῶς πολλὰν εἰς ἐκ μέρους τῶν ἐξεδηλώθη, νὰ παρακολουθήσωσιν αὐτὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΑΛΗΘΗΣ ΦΙΛΗ'

Διήγημα

Ἡ οἰκία τοῦ Χαριτωμένου εἶνε ἀνάστατος. Ἀγχοφόροι ἐπὶ τῶν πελωρίων ὤμων των, μεταφέρουσι διάφορα ἐπιπλα ἀπὸ οἰκίας γειτονικῆς.

Ἡ κ. Χαριτωμένου καὶ αἱ ἀδελφαὶ της μετὰ τῶν δύο ὑπηρετριῶν τοποθετοῦσι τὰ ἐπιπλα. Ἐξ ἐνὸς δωματίου ἀκούεται ἡχος κλειδοκυμβάλου. Ἡ Δεσποινὴ Ἐλευθερία μελετᾷ.

Αἶφνης ἀκούεται θόρυβος ἐκκωφωτικὸς.

— Σουλτανίτσα, τί συμβαίνει ; ἀνέκραξεν ἡ κ. Χαριτωμένου πολὺ τεταραγμένη.

— Ἀχ..... ἀδελφίτσα μου.

— Τί ἔτρεξε καλὲ :

— Ὁ καθρέπτης τῆς μαντάμας γέννηκε θρόμματα.

Ἡ κ. Χαριτωμένου ἐτίλλε τὰς ὀλίγας τρίχας τῆς κεφαλῆς της.

— Ἀχ ! τί ζημία ἦτανε αὐτή !

— Καλὲ ἀδελφίτσα μου, μὴ χολοσκάνῃς· τὸ κακὸ ἐκεῖ ἄς πάγῃ.

Ἡ κ. Χαριτωμένου πολὺ σκυθρωπὴ ἐξηκολούθει νὰ ἐπιστατῇ εἰς ὅλα καὶ μόνον ὅταν ἡ πρώτη ἐργάτις τῆς κ. Εὐλαλίας, τῆς περιωνύμου ραπτρίας, ἔφερε τὰς ἐνδυμασίας, ἐμεϊδίασε διότι ἦσαν πράγματι ὠραῖαι.

Ἡ Νίκη ἦλθε πρὸς τὸ ἐσπέρας καὶ ὡς ἀνεγνωρισμένο λεπτὸ γούστο ἔδωκε τὴν γνώμην της δι' ὅλα.